

PAROHIA ADORMIREA MAICII DOMNULUI
GALATA - IAȘI

29 MART
2009

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

DUMINICA A PATRA DIN POSTUL MARE A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL

TEXTUL SFINTEI EVANGHELII

Mc. 9,17-32

Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: În-vățătorule, am adus la Tine pe fiul meu,

care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând

la pământ, se zvârcolea spumegând. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi.

Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.

Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh

mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.

Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și

el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva.

Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor

ucide, a treia zi va învia.

Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.

Pr. ADRIAN DINU MEDITAȚII EVANGHELICE

Duminica aceasta cuprinde în sine mai multe evenimente, așa cum le menționează calendarul ortodox: pomenirea Sf. Ioan Scărarul, aducerea am-

inte de vindecarea fiului lunatic și de rostirea Fericirilor de către Mântuitorul Hristos. Mai mult chiar, această duminică a patra din Postul Mare sau al Păresimilor face trecerea de mijlocul lui, urcușul nostru duhovnicesc fiind de acum mai aproape de scopul pe care-l avem: trăirea Patimilor și a Învierii Lui.

Acest înțeles se observă din primele cuvinte ale uneia din Evangheliile citită azi în biserică: „Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor” (Matei 10, 32).

Prima Evangheligie de azi ne învață câteva lucruri concrete despre Iisus, Fiul lui Dumnezeu și despre viața oamenilor în general. Astfel, vedem că:

- El are toată puterea de vindecare a oamenilor și a întregii naturi și mai ales are puterea de scoatere a lor de sub stăpânirea diavolilor;

- Această putere nu se dă sau nu se manifestă decât în anumite condiții ale primitivilor ei, adică în smerenie și ascultare față de El;

- Timpul nu constituie o piedică în calea lui Dumnezeu, ci mai degrabă un mijloc de a ajunge la El

- Cei ce vor să fie ucenicii Lui trebuie să se conformeze practicii vieții Lui sau ceea ce numim acum „viață duhovnicească”

Ideile amintite aici le vom ilustra cu câteva versete din Scriptură pentru a ne întări credința, așa cum a cerut tatăl copilului: „Cred, Doamne ajută necredinței mele”. Cuvintele acestea ale tatălui celui bolnav nu trebuie înțelese în sensul lor declarativ, ci ca strigăt de durere și de implo-

rare a puterii binefăcătoare a Domnului. Ele s-ar traduce cam așa: Eu știu că Tu ești Iisuse, Te văd și vorbesc cu Tine, dar nu am puterea să Te cuprind, să Te înțeleg și să fiu cu Tine pentru că sunt om păcătos.

Răul din mine mă desparte încă de Tine până când vei vrea Tu ca să mă mântuiești. Ajută-mă să mă sfințesc și ajută-mi acum tămăduind pe fiul meu.

Așa cum spuneam mai întâi trebuie să credem că Domnul este Atotputernic și El face câte voiește. Natura și oamenii, obiectele și ființele toate sunt în stăpânirea celui care le-a zidit, iar acest fapt se observă cu atât mai mult cu cât se iese din cadrul oarecum firesc al vieții de pe pământ și se ivesc realități neobișnuite, așa cum de pildă este posedarea.

Aceasta nu este o simplă boală, o schizofrenie sau neputință oarecare. Că este așa ne-o confirmă cuvintele: „și oriunde îl apucă, îl zdrobește...”. Vindecarea sau înlăturarea posedării este dată de întoarcerea la El: „Aduceți-l la Mine!” (Marcu 9, 19).

Spuneam apoi că puterea tămăduitoare a Domnului se arată celor care trăiesc și mărturisesc în smerenie și ascultare. Iar acestea sunt roadele credinței. „De poți crede, toate sunt cu putință pentru cel credincios” (Marcu 9, 23). Această triadă: credință, smerenie, ascultare nu este o înșiruire a unor precepte biblice și bisericeti care să aibă relevanță numai pentru cei credincioși.

Ele se adevăresc a fi adevăratele principii ale conduitei fericite a

vieții duse pe pământ, pentru că nu ne putem imagina că tatăl și fiul ce s-a vindecat au putut trăi altfel decât în armonie cu Dumnezeu și cu semenii. Ele sunt regulile, imboldurile și caracteristicile unui întreg parcurs plăcut lui Dumnezeu. Fără acestea viața se trăiește anost, fără orizont duhovnicesc și... riscant. De ce? Pentru că niciodată omul nu este singur, ci mereu se află înconjurat de cineva de aproape sau de departe, de îngerul păzitor sau de ispășitorul dacă cel dintâi lipsește.

Despre timp ca entitate sau quantum al trecerii noastre prin lume s-a gândit și s-a scris enorm. Timpul nu este o piedică sau o povară în calea întâlnirii cu Dumnezeu, ci este creația Lui pusă în slujba noastră spre o bună chivernisire.

Desigur e greu de „administrat” atunci când lipsuri multe se adună în viață și mai ales atunci când lipsurile sunt de natură spirituală. Fiul cel lunatic pătimea mai întâi pentru că nu era Hristos cu el și apoi din pricina celui rău. Tatăl lui a observat primul acest lucru, inima lui spunându-i exact ceea ce-i lipsea copilului său. De aceea: „strigând... a zis cu lacrimi...” (Marcu 9, 24), cerând mila Domnului.

Dialogul pe care l-a avut Mântuitorul în casă cu ucenicii după vindecarea copilului este deosebit de bogat duhovnicesc. Mai întâi acest „deoparte” care nu înseamnă separație față de popor, ci „ei între ei”. Uneori în viață trebuie să reculezi pentru a putea merge înainte! Ucenicii învață de la Învățătorul lor: semantic, acustic, vizibil și... practic.

Prin grai, prin Însăși Persoana Sa și prin lucrarea concretă Domnul arată ceea ce vor săvârși și ei și care este modul, scopul și mijlocul prin care pot ei

exista. Ei pot trăi numai pentru El și prin El. Acum avem Evanghelia care se identifică cu Persoana Sa și cu cuvântul Gurii Sale și în care descoperim, la rândul-ne și fiecare în timpul său, ceea ce este viața și cum se desfășoară. De aceea s-au scris și cuvintele: „Căci învășa pe ucenicii Săi și le spunea...” (Marcu 9, 31).

Postul și rugăciunea sunt semnele văzute ale sălășluirii Fiului lui Dumnezeu în om, a puterii cu care poate să-i înzestreze și care conduc la finalitatea numită Înviere deși nu toți au puțința înțelegerii de timpuriu a acestui adevăr.

Timpul trebuie să se plinească, adică odată cu maturitatea spirituală dobândită prin practicarea virtuților omul va avea curajul mărturisirii, va avea puțința înțelegerii și, totodată, certitudinea Învierii Lui. Acesta este adevărul ultim și suprem pe care se cuvine să-l ținem cu toată puterea pentru că prin el vine vindecarea ființei umane în integritatea și deplinătatea sa și nu doar în parte, trecător și material.

Omul este făcut de Dumnezeu și are în sine capacitatea găsirii fericirii veșnice, iar Hristos Domnul ne-a arătat cum se poate obține. „Dar ei nu înțelegeau și se temeau să-L întrebe” (Marcu 9, 32).

Acest ultim cuvânt al Sf. Marcu n-ar trebui să ne lase un gust amar asupra incapacității omului de a pricepe adevărurile și a realității personale a Domnului, ci cred că face trimitere la nevoia de timp înduhovnicit, la virtute, la post, la rugăciune cu care sunt datori ucenicii Lui, adică la starea sau demnitatea de fiu al lui Dumnezeu spre a Sa mărire în vecii vecilor. Amin

Prof. EMIL ALEXANDRESCU CUVINTE DESPRE POST

Asceza trupului, a cuvântului și a vieții sunt într-o relație de interdependență. Pentru a ne uni prin Taina Sfintei Euharistii cu Domnul Iisus Hristos, adică să nu ne împărțăm spre osândă, ci spre Viața veșnică, trebuie să avansăm permanent în asceză.

Asceza trupului în primă etapă este lacto-vegetariană, de aceea în săptămâna dinaintea postului mare avem de fapt această etapă lacto-vegetariană care are rolul separării de duhul cel trupesc, este începutul separării de duhul cel lumesc și de apărare împotriva duhului diavolesc.

A doua etapă a ascezei trupului este o hrană cu legume și fructe preparate ca o etapă spre o hrană cu fructe și legume nepreparate sau crude, care întărește spiritul și curăță trupul de toxine. Începe o asceză a cuvântului, faptei și gândului.

A treia etapă a ascezei trupului este o hrană cu pesmeți și apă, care are în vedere uscarea trupului și eliminarea duhului trupesc exprimată prin foame, sete, a duhului lumesc prin izolare, pronunțarea de cuvinte puține, alungarea gândurilor rele.

A patra etapă a ascezei trupului este o hrană cu grâu, hrișcă, însoțită de o asceză severă a cuvântului ca schimonahii care rostesc doar șapte cuvinte pe zi, și de o asceză severă a gândului, a amintirilor, a imaginilor.

A cincea etapă a ascezei trupului este a folosi doar miere de albine, ajutată la început, pentru purificare de polen, propolis, așa cum trăia Sfântul Ioan Botezătorul și se mai practică în unele mănăstiri de monahii avansați sau desăvârșiți. De aici regula de a se da un borcan de miere pentru a preveni o eventuală lipire a intestinelor sau pentru o curățire completă.

Ea este însoțită de eliminarea completă a cuvântului rostit sau gândit și înlocuirea lui cu o rugăciune permanentă.

A șasea etapă este de a se hrăni doar cu Sfânta Euharistie (eventual la început cu resturi muiate în aghiazmă de la Sfânta Proscomidie), așa cum se mai face în unele mănăstiri în Postul Mare de către cei ce depun voturile pentru cinul monahal.

În afară de asceza cuvântului și a minții, se introduce rugăciunea lui Iisus și postul sau nevoița de a nu dormi decât foarte puțin, îmbrăcat și pe jos sau într-o strană. Se elimină și orice fel de obiect de multe ori de necesitate.

A șaptea etapă este hrana cu mană cerească, așa cum o primea Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Templu de la înger, asceții în pustie sau cei desăvârșiți, care nu o spun, fiindcă nu mai au nevoie de nici un fel de hrană. Ei introduc tăcerea în locul rostirii, rugăciunea harică în locul gândirii, se împărtășesc foarte des sau în fiecare Duminică la Sfânta Liturghie.

SINAXAR 30 MARTIE

SF. IOAN SCĂRARUL

Acest sfânt, pe când era în vârstă de șaisprezece ani, ajunsese, din pricina iscusinței sale la minte, foarte învățat în toată știința de pe vremea lui.

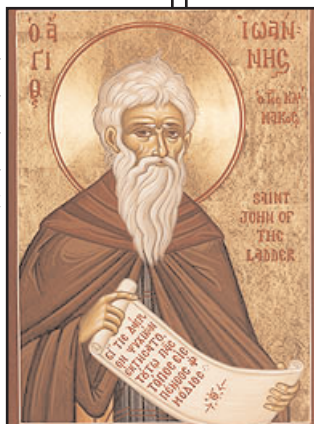
Voind să se aducă pe sine jertfă preasfințită lui Dumnezeu, s-a dus la Muntele Sinai, unde s-a făcut monah și a petrecut în ascultare. Mai târziu, când a ajuns la vârsta de nouăsprezece ani, pornind de acolo, s-a dus la un loc de sihăstrie care se găsea la depărtare de cinci leghe de mănăstire, unde s-a hotărât să pună început luptelor sale înalte pentru virtute. Locul acesta se numea Tolas; și a petrecut aici patruzeci de ani în dragoste fierbinte și înflăcărat de dogoarea iubirii dumnezeiești.

Se hrănea cu toate acele lucruri care sunt îngăduite, fără de prihană, vieții sihăstrești, dar gusta din toate numai câte puțin și niciodată nu se sătura, iar cu aceasta, după câte se pare, frângea cu multă înțelepciune orice fel de mândrie care îi răsărea în suflet. Dar cine este în stare să povestească în cuvinte izvorul cel îmbelșugat al lacrimilor aceluia? Nu se

deda somnului decât în măsura în care privegherea prea îndelungată nu trebuia să-i nimicească starea minții lui. Iar calea vieții lui era rugăciunea cea neîncetată și dragostea cea neasemănată față de Dumnezeu.

Osârduindu-se deci în toată virtutea și ducând viață îmbelșugată, el s-a învrednicit de nenumărate mari vedenii. Pe când se afla odată în chilia lui și un ucenic al lui dormea într-un loc îndepărtat sub o stâncă mare, care era gata să cadă și să-l zdrobească, cunoscând acest lucru prin Duhul Sfânt, a smuls pe ucenicul lui din primejdia care-l pândea, arătându-i-se în somn și făcându-l să se ridice din locul acela în care peste puțin timp ar fi avut să moară.

Deci, ajungând pe culmea virtuților și conducând vreme îndelungată ca egumen mănăstirea din Sfântul Munte Sinai, a părăsit apoi viața aceasta trecătoare, mutându-se la viața cea veșnică, după ce mai înainte a alcătuit cartea aceea plină de înălțări duhovnicești și dumnezeiești, care se numește Scara.

REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ
A
PREOȚILOR ORTODOCȘI
II

Prof. Antonella Asandei

Cei care au fost deținuți politici în timpul regimului comunist au simțit fără îndoială prezența lui Dumnezeu, ea a fost cea care i-a ajutat să supraviețuiască, să-și regăsească liniștea sufletească. Puterile sufletești de care depindea rezistența deținuților puteau fi întărite doar de credința în Dumnezeu. Între acele ziduri rugăciunea era foarte importantă, ea se făcea nu numai dimineața și seara, ci și în timp ce lucrau. Se practica rugăciunea inimii, se rosteau acatiste, paraclise, psalmi. Bineînțeles că nu aveau voie să se roage, dacă erau surprinși pedepsele erau aspre.

Un deținut aflat la Salcia sau Periprava povestește: “Într-o dimineață, după ce ne-am uns fundurile gamelelor cu zeama neagră numită «cafea», ce înlocuia prima masă a zilei, m-am refugiat cu doi prieteni în capătul opus al ușii de la intrare, cuibăriți pe marginea ultimului pat. Zilnic, la acel ceas, ne rugam împreună. Erau un călugăr și un frate de mănăstire, Se rosteau psalmi, rugăciuni, invocații, paraclise, acatiste.[...] Nu știu dacă ne-a putut zări [...] ori dacă ne-a vândut careva sau, cine știe, a intrat din altă pricină, cert este că ne-am pomenit

smulși din absența noastră de zbierele paznicului [...]: «Vă rugați?! Afară! Vă arăt eu Dumnezeu! Lăsați mantalele aici!»”. Au fost scoși afară, dezbrăcați și lăsați doar în cămașă, indispensabile și obiele. Au continuat să se roage atât de încet că nu li se mișcau buzele. Deși era foarte frig nu s-au îmbolnăvit.

“Soluția” adoptată pentru a evita pedeapsa? Pimen Bărbieru, starețul de la schitul Cetățuia – com. Cetățeni, jud. Muscel, aflat în detenție la Tg. Ocna îi spunea unui alt deținut ce era indignat de faptul că un gardian îl făcuse nebun pe monah: “Nebun trebuie să mă creadă. Dacă mă socotesc sănătos și mă prind că mă rog și mă închin mă vâra la “neagra”[carceră-n.n.] pe când pe nebun îl lasă să facă multe, că tot îi lipsește o doagă”.

Autoritățile închisorilor nu puteau opri rugăciunea, cu toate pedepsele primite preoții deținuți continuau să-și îndeplinească misiunea și atunci fie paznicii se obișnuiau cu aceste “metehne” și-i considerau nebuni, fie supraveghetorii își căutau anume de lucru în altă parte pentru a ocoli o confruntare inevitabilă.

Preoții slujeau Sf. Liturghie de câte ori se cuvenea. Preotul Alexandru Rațiu afirmă: “În închisori aceeași interdicție a oricărei manifestări religioase publice ca și afară ne împiedica să ne adunăm împreună ca să ne rugăm. În ciuda acestui fapt,

uneori ne asumam riscul de a o face, dar unii deținuți erau trădători și era imposibil să ne ferim de ei, pentru că trăiam în colectiv tot timpul. Uneori găseam posibilitatea de a oficia câte o liturghie. [...] Cărțile de rugăciuni le știam aproape pe de rost. N-am fost niciodată așa de fericit și nu l-am simțit niciodată pe Dumnezeu atât de aproape. Ne-am rugat cu încredere și cred că niciodată nu o făcusem mai bine ca în barăcile acelea”.

“Duminica și de sărbători transformam dormitorul de 100 de persoane în capelă. Puneam pază la cele două vizete. Eram 10 preoți ortodocși și unul greco-catolic de pe la Aiud. Oficiam Sf. Liturghie un sobor de 4-5 preoți, o liturghie «seacă» fără prefacere, căci nu aveam vin. Aveam un cor de cântăreți de operă și artiști. Când intra ofițerul de serviciu ne așezam cu toții pe paturi până trecea” povestește Ioan Bărdaș, preot ortodox din Ardeal.

Tot el relatează că prin 1956 “un plutonier, șef de tură în fabrică, ne-a adus o sticlă cu vin. Ce aur a fost pentru noi! Sfânta Împărtășanie o ascundeam în căptușeala hainelor și pe unde puteam. Era aurul sufletelor”.

Un alt preot povestește că i s-a întâmplat să săvârșească unele Sfinte Liturghii când alături de pâine a sfințit și câțiva stropi de vin; unul dintre deținuți ascunsese câteva boabe de struguri adunate dintr-un lagăr de muncă silnică, ele folosiseră la fierberea băuturii preschimbată în sânge.

Patriarhul Justinian Marina, după cum indică documente din arhivele Securității, a încercat să intervină în favoarea preoților arestați și a cerut Episcopiiilor să întocmească tabele cu preoții deținuți din raza eparhiilor, ceea ce a deranjat autoritățile statului: “Întrucât telegrama Patriarhului Justinian a provocat vâlvă pe tot cuprinsul țării și a dat loc la variate comentarii și întrucât, sub pretextul stabilirii numelui și numărului celor arestați, Episcopiile au procedat la un adevărat recensământ de notorietate publică și având în vedere că această inițiativă nu a fost discutată cu Ministerul Cultelor, opinăm a se proceda la verificările necesare pentru a se stabili dacă nu cumva Î.P.S.S. Justinian a dispus această lucrare cu scopul de a lăsa impresia în mediul clerical că poate realiza imixtiuni în munca organelor de Securitate și a justiției”.

La intervenția Patriarhului a fost eliberat din închisoare Bartolomeu Anania. Nu a reușit să-i scape din închisoare decât pe câțiva, dar majoritatea preoților închiși au fost reintegrați în rândurile Bisericii după eliberare.

Unul din meritele majore ale lui Justinian Marina este acela că în România, spre deosebire de celelalte țări est-europene, nu a fost interzisă activitatea Bisericii, au continuat să bată clopotele, lăcașurile de cult au rămas deschise, preoții își purtau reverenda în public.

CALENDAR**MARTIE**

30 L Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula (Post)

31 M Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diac. (Post)

APRILIE

1 M Cuv. Maria Egipteanca; Cuv. Macarie Mărt. (Denia Canonului cel Mare) (Post)

2 J Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie (Post)

3 V Cuv. Nichita Mărt.; Sf. Mc. Elpidifor (Denia Acatistului Născătoarei de Dumnezeu) (Post)

4 S Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, inmograful -Pomenirea morților

5 D Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod

PROGRAMUL PASTORAL -LITURGIC

30 martie - 5 aprilie

LUNI	Ora 8 ACATISTUL
MARȚI	Ora 19 COR
MIERCURI	Ora 8 ACATISTUL
	Ora 18 Denie - Canonul cel Mare
JOI	Ora 17 Boteze
	Vă rugăm să anunțați botezele din timp pentru a putea face pregătirile necesare
VINERI	Ora 8 Sf.Maslu - Spovedanie
	Ora 18 Denie Acatistul Născătoarei de Dumnezeu - Spovedanie
	Ora 19 COR
SĂMBĂȚĂ	Ora 7 Utrenia și Sf.Liturghie
	Ora 10.30 Masa dragostei pentru cei sărăci
	Ora 17 Spovedanie
DUMINICĂ	Ora 7 Utrenia și Sf.Liturghie

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :
Emil Stoleriu, Claudia Talpiș, Cătălin Asandei, Oana Terinte, Mihai Hrib,

Așteptăm să ne trimiteți materiale spre publicare pe adresa:
revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
adresa : <http://admd.info>